

28 Φεβρουαρίου 2022

Μεγαλείο!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Το αγοράκι ντύθηκε γιατί έξω έκανε πολύ κρύο και μετά είπε στον πατέρα του...
«Μπαμπά, είμαι έτοιμος!»
Ο πατέρας του, ο ιερέας, είπε...

«Έτοιμοι για ποιο γιε;»

Μπαμπά, ήρθε η ώρα να βγούμε να επισκεφτούμε τους άπορους ενορίτες μας».

Ο μπαμπάς απάντησε...

«Γιε μου, έξω κάνει πολύ κρύο και βρέχει».

Το παιδί κοίταξε τον πατέρα του με έκπληξη και είπε...

«Μα μπαμπά, οι άνθρωποι πρέπει να ξέρουν ότι ο Θεός τους νοιάζεται ακόμα και τις βροχερές μέρες».

Ο πατέρας απάντησε...

«Γιε μου, δεν θα βγω αυτή τη φορά».

Σε απόγνωση, το παιδί είπε...

«Μπαμπά, μπορώ να πάω μόνος μου;»

Παρακαλώ παρακαλώ! ”

Ο πατέρας του περίμενε μια στιγμή και μετά είπε...

«Γιε μου, μπορείς να πας. Εδώ είναι τα πακέτα... αλλά να είστε προσεκτικός».

“Ευχαριστώ μπαμπά!”

Και με αυτό, ο γιος βγήκε στη βροχή. Ο 11χρονος πήγε σε όλους τους δρόμους της ενορίας στους πιστούς, μοιράζοντας τα πακέτα που έγιναν από τις δωρεές των ενοριτών.

Μετά από 2 ώρες περπάτημα στη βροχή και το κρύο και με το τελευταίο πακέτο στο χέρι, σταμάτησε σε μια γωνιά να δει αν θα βρει κάποιον να δώσει αυτό το τελευταίο πακέτο. Ωστόσο, οι δρόμοι ήταν εντελώς έρημοι. Μετά γύρισε στο πρώτο σπίτι που είδε, περπάτησε μέχρι την εξώπορτα, χτύπησε το κουδούνι πολλές φορές και περίμενε, αλλά... επειδή κανείς δεν απάντησε, γύρισε... κάτι αλλά τον σταμάτησε. Το αγόρι γύρισε προς την πόρτα και άρχισε να χτυπά το κουδούνι και να χτυπά δυνατά την πόρτα. Συνέχισε να περιμένει. Τελικά η πόρτα άνοιξε ελαφρά...

Μια κυρία βγήκε με ένα πολύ λυπημένο βλέμμα και ρώτησε...

«Τι μπορώ να κάνω για σένα, μωρό μου;»

Με λαμπερά μάτια και όμορφο χαμόγελο το παιδί είπε...

«Κυρία, συγγνώμη αν σας ενόχλησα, αλλά θέλω απλώς να σας πω ότι ο Θεός σας αγαπά πραγματικά και ήρθα να σας δώσω το τελευταίο μου πακέτο.

Στη συνέχεια, το αγόρι της έδωσε το πακέτο και την άφησε να φύγει...

Η κυρία του είπε...

«Σε ευχαριστώ, γιε μου, ο Θεός να σε έχει καλά!»

Λοιπόν, την επόμενη μέρα, Κυριακή στην εκκλησία, ο ιερέας μετά το κήρυγμα πριν την απόλυση είπε ...

“Κάποιος εδώ έχει μια μαρτυρία να μοιραστεί μαζί μας!” ”

Μετά την τελευταία σειρά πίσω από την εκκλησία, μια ηλικιωμένη κυρία πλησίασε αργά, αργά, και άρχισε να μιλάει. Ένα καθαρό βλέμμα εμφανίστηκε στα μάτια της

με μια ελαφριά ένδειξη ευγνωμοσύνης ...

«Κανείς σε αυτή την εκκλησία δεν με ξέρει. Δεν έχω πάει ποτέ εδώ και, προς λύπη μου, δεν υπήρξα καλός Χριστιανός. Ο άντρας μου πέθανε πριν από λίγο καιρό, αφήνοντάς με εντελώς μόνη σε αυτόν τον κόσμο. Το περασμένο Σάββατο ήταν μια πολύ κρύα και βροχερή μέρα έξω και στην καρδιά μου... Και εκείνη τη μέρα έφτασα στο τέλος του δρόμου, δεν είχα καμία ελπίδα και δεν ήθελα να ζήσω. Πήρα μια καρέκλα και ένα σκονί και ανέβηκα στη σοφίτα του σπιτιού μου. Έδεσα τη μια άκρη του σχοινιού στα δοκάρια της οροφής. μετά ανέβηκα στην καρέκλα μου και έβαλα την άλλη άκρη του σχοινιού γύρω από το λαιμό μου. Κατόπιν κάθισα στην καρέκλα, τόσο μόνη και συντετριμμένη που ήμουν έτοιμη να πηδήξω από την καρέκλα μου όταν ξαφνικά άκουσα τον δυνατό ήχο ενός χτυπήματος στην πόρτα. Σκέφτηκα λοιπόν... Όποιος κι αν είναι, δεν παω νά δω ποιος είναι... Άκουσα, περίμενα λίγο ακόμα, αλλά κάποιος χτυπούσε όλο και πιο δυνατά την πόρτα. Τα χτυπήματα έγιναν τόσο δυνατά που δεν μπορούσα να τα αγνοήσω. Αναρωτήθηκα λοιπόν ποιος θα μπορούσε να είναι; Κανείς δεν πλησιάζει την πόρτα μου ούτε έρχεται να με επισκεφτεί!

Άφησα το σχοινί από το λαιμό μου και πήγα προς την πόρτα, ενώ το κουδούνι χτυπούσε ακόμα και χτυπούσε ακόμα η πόρτα. Όταν άνοιξα την πόρτα, δεν πίστευα αυτό που έβλεπαν τα μάτια μου, μπροστά στην πόρτα μου ήταν το πιο λαμπερό και αγγελικό παιδί που είχα δει.

Το χαμόγελό του, ωχ, δεν μπορώ να το περιγράψω ποτέ! Τα λόγια που βγήκαν από το στόμα του έκαναν την καρδιά μου να πεθάνει τόσο καιρό πριν, για να ξαναζωντανέψει, όταν είπε με την απαλή φωνή του...»

«Κυρία, θέλω απλώς να σας πω ότι ο Θεός σας αγαπά πραγματικά!»

«Όταν ο άγγελος εξαφανίστηκε ανάμεσα στο κρύο και τη βροχή, έκλεισα την πόρτα μου, άνοιξα το πακέτο και διάβασα την προσευχή...» Κύριε, να είσαι μαζί μας και ελέησέ μας!» ζεστάθηκε, έκανα το σημάδι του τον Σταυρό και ήρεμα πήγε στη σοφίτα για να βγάλει την καρέκλα και το σχοινί.

Δεν τα χρειαζόμουν πια... Όπως μπορείτε να δείτε, είμαι μια ευτυχισμένη κόρη του Θεού τώρα.

Καθώς η διεύθυνση του αγοριού όταν έφυγε πήγε σε αυτήν την εκκλησία, ήρθα προσωπικά να ευχαριστήσω αυτόν τον άγγελο του Θεού που ήρθε εγκαίρως, να σώσει τη ζωή μου από την αιωνιότητα στην κόλαση και να την αντικαταστήσει με μια αιωνιότητα παρουσία του Θεού.

Όλοι έκλαιγαν στην εκκλησία.

Ο πατέρας πήγε στην πρώτη σειρά, όπου καθόταν ο άγγελος ... πήρε τον γιο του στην αγκαλιά του και έκλαψε ανεξέλεγκτα.

Θυμηθείτε, το καλό που γίνεται από αγάπη για τον Θεό μπορεί να φέρει παρηγοριά στη ζωή κάποιου. Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να φοβάσαι να είσαι καλός... Απλώς δεν

Ξέρουμε, ποιανού τη ζωή μπορούμε να αλλάξουμε με τις πράξεις / τα λόγια μας.
Ντόινα Πόπα

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.com